

Warszawa, 7 maja 2026 r.

WPL.50.31.2026.GS

Pan

R.pr., dr n. pr. Arkadiusz Myrcha

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Sprawiedliwości

Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa

AE:PL-45507-58621-HRWWR-20

e-mail: sekretariat.dpk@ms.gov.pl

Szanowny Panie Ministrze,

działając na podstawie art. 8 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. *o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców*¹ oraz w odpowiedzi na pismo z 16 kwietnia 2026 r.², zawierające prośbę o zajęcie stanowiska wobec projektu ustawy *o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw*³, proszę o przyjęcie poniższej opinii Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców⁴ w sprawie tego projektu.

Deklarowanym celem projektu ustawy jest pełne wdrożenie postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1203 z dnia 11 kwietnia 2024 r. *w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne i zastępującej dyrektywy 2008/99/WE i 2009/123/WE*⁵, a ponadto zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego. W ocenie projektodawcy „*dotychczasowe sankcje w polskim prawie nie były wystarczająco odstrasżające ani proporcjonalne do skali szkód wyrządzanych i zysków osiąganych przez sprawców*”, zaś „*dyrektywa obliguje państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych mechanizmów karnych, w tym surowszych kar za przestępstwa kwalifikowane*”, co ma stanowić uzasadnienie⁶ wprowadzenia proponowanych zmian.

¹ T. j. Dz. U. z 2026 r. poz. 461.

² Znak: DL-I.40.31.2026.

³ Numer w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UC148, dalej: „projekt ustawy”.

⁴ Dalej także: „Rzecznik”.

⁵ Dz. U. UE. L. z 2024 r. poz. 1203 z późn. zm., dalej: „dyrektywa”.

⁶ Zob. uzasadnienie projektu ustawy, str. 17 projektu ustawy (1 s. uzasadniania).

Dostrzegając potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony środowiska naturalnego, należy jednocześnie zaznaczyć, że wprowadzane w tym celu regulacje powinny uwzględniać prawa i słuszne interesy wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym także przedsiębiorców należących do sektora mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców⁷. Potrzebę tę dostrzega również prawodawca unijny, który w treści przepisów wdrażanej dyrektywy i jej motywów wielokrotnie zaznacza, że sankcje za przestępstwa określone w tym akcie powinny być nie tylko skuteczne i odstraszające, ale także proporcjonalne.

Wnioski z analizy projektu ustawy oraz docierające do Rzecznika sygnały od przedstawicieli środowiska przedsiębiorców wskazują, że część zawartych w tym projekcie propozycji wymaga wyjaśnienia i potencjalnie zmiany w związku z wątpliwościami co do proporcjonalności tych rozwiązań wobec celów określonych w treści wdrażanej dyrektywy. Główne zastrzeżenia w tym zakresie dotyczą obawy co do nadmiernego zaostrzenia sankcji za czyny nieumyślne i bezskutkowe, a także propozycji wykraczających ponad zmiany wymagane przez implementowane przepisy prawa Unii Europejskiej.

Uwagi Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców do projektu ustawy:

1. Karalność czynów nieumyślnych.

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie karalności grupy czynów o charakterze nieumyślnym. W uzasadnieniu projektu w odniesieniu do projektowanej zmiany dotyczącej penalizacji wprowadzania do obrotu określonych produktów wbrew zakazowi lub innemu wymogowi mającemu na celu ochronę środowiska (zmiana art. 171 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny*⁸) wskazuje się, że konieczność wprowadzenia karalności formy nieumyślnej wynika w tym przypadku z art. 3 ust. 4 w zw. z ust. 2 lit. b) dyrektywy. Podobne uzasadnienie przedstawiono w odniesieniu do dotyczących innych czynów nieumyślnych zmian zaproponowanych w projekcie ustawy.

⁷ Dalej: „MŚP”.

⁸ T.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872, dalej: „k.k.”.

Powoływany przez projektodawcę przepis art. 3 ust. 4 dyrektywy stanowi tymczasem, że „państwa członkowskie zapewniają, aby czyn wymieniony w ust. 2 lit. a)-d), f), g), i)-q), r) ppkt (ii), lit. s) oraz t) stanowił przestępstwo, jeżeli postępowanie to jest bezprawne i jest prowadzone w wyniku co najmniej rażącego niedbalstwa”. Prawodawca unijny wymaga zatem penalizacji wyłącznie zachowań podejmowanych „w wyniku co najmniej rażącego niedbalstwa”. Zaproponowane przez projektodawcę wprowadzenie karalności formy nieumyślnej jest zabiegiem, który obejmuje swoim zakresem zachowania niemające charakteru rażącego. Takie rozwiązanie nie wydaje się konieczne dla realizacji postanowień implementowanej dyrektywy, zaś skutkiem jego zastosowania może być sytuacja, w której prawo polskie będzie bardziej represyjne wobec podmiotów zobowiązanych, w tym także przedsiębiorców sektora MŚP, niż regulacje innych państw Unii Europejskiej.

Na stronie 35 załączonej do projektu ustawy tabeli zbieżności projektodawca wskazuje, że „odpowiednikiem instytucji rażącego niedbalstwa w polskim prawie karnym jest typ nieumyślny przestępstwa”. Stanowisko to może budzić wątpliwości, gdyż pojęcia „rażącego niedbalstwa” i „nieumyślności” nie są tożsame znaczeniowo, nawet pod względem językowym. Analiza treści przepisów wdrażanej dyrektywy i jej motywów, w tym zwłaszcza motywu 27⁹, również wskazuje, że prawodawca unijny wydaje się rozumieć pojęcie rażącego niedbalstwa jako określenie węższe znaczeniowo niż zwykła nieumyślność. Kwestie te powinny zostać wyjaśnione w treści uzasadnienia projektu ustawy.

Mając powyższe na uwadze Rzecznik wnosi o ponowne przeanalizowanie regulacji projektu ustawy mających na celu realizację postanowień art. 3 ust. 4 dyrektywy i rozważenie odstąpienia od zmian, których wprowadzenie nie jest wymagane przez prawo Unii Europejskiej.

⁹ Zgodnie z motywem 27 „w odniesieniu do przestępstw w rozumieniu niniejszej dyrektywy pojęcie „rażącego niedbalstwa” należy rozumieć zgodnie z prawem krajowym, z uwzględnieniem odnośnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości. Niniejsza dyrektywa nie wymaga wprowadzenia do prawa krajowego pojęcia „rażącego niedbalstwa” w odniesieniu do każdego elementu przestępstwa, takiego jak posiadanie, sprzedaż lub oferowanie do sprzedaży, wprowadzanie do obrotu itp. W takich sytuacjach państwa członkowskie mogą postanowić, że pojęcie „rażącego niedbalstwa” odnosi się do takich znamion przestępstwa jak status ochrony, „nieznaczną ilość” lub „prawdopodobieństwo”, że dany czyn spowoduje znaczną szkodę”.

2. Sposób wdrożenia art. 3 ust. 6-8 dyrektywy.

Przepisy art. 3 ust. 6-8 dyrektywy wymagają przyjęcia przez państwa członkowskie środków służących zapewnieniu uwzględnienia wymienionych w tych regulacjach okoliczności dotyczących rozmiaru szkody lub prawdopodobnej szkody (art. 3 ust. 6), ewentualnego wpływu naruszenia na środowisko (art. 3 ust. 7), jak również elementów wpływających na ocenę, czy dana ilość jest nieznaczna lub znaczna w kontekście celów wymienionych w art. 7 ust. 2 dyrektywy (art. 3 ust. 8).

Z treści załączonej do projektu ustawy tabeli zbieżności wynika, że w ocenie projektodawcy powyższe przepisy zostały już „zaimplementowane przez (...) Zasady wymiaru kary i środków karnych z art. 53 par. 1 i 2 kodeksu karnego oraz praktykę orzeczniczą, która uwzględnia wykładnię prounijną przepisów krajowych”¹⁰.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że uwzględnienie postanowień art. 3 ust. 6-8 wdrażanej dyrektywy wprost w treści przepisów krajowych może przyczynić się do zwiększenia przejrzystości i przewidywalności w stosowaniu prawa krajowego, co jest szczególnie istotne w kontekście działalności gospodarczej wykonywanej przez podmioty zaliczające się do sektora MŚP. Uwzględnienie wspomnianych regulacji wdrażanej dyrektywy w treści obowiązujących przepisów prawa krajowego może ułatwić skuteczną ochronę praw i słuszych interesów tych podmiotów, których ograniczone środki mogą nie pozwalać na stałe korzystanie z profesjonalnej pomocy prawnej w zakresie śledzenia praktyki orzeczniczej i analizy treści wymagających odpowiedniego wdrożenia dyrektyw prawa unijnego.

3. Precyzyjność odesłania do przepisów prawa UE.

Na mocy art. 3 ust. 2 lit. g dyrektywy państwa członkowskie zostały zobowiązane do uznania za przestępstwo czynu polegającego na przemieszczaniu odpadów w rozumieniu art. 3 pkt 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1157 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmiany rozporządzeń (UE)

¹⁰ Zob. uzasadnienie projektu ustawy, str. 37-38 projektu ustawy.

nr 1257/2013 i (UE) 2020/1056 oraz uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1013/2006¹¹, jeżeli taki czyn dotyczy ilości większych niż nieznaczące, bez względu na to, czy odbywa się w ramach jednego przemieszczenia czy kilku przemieszczeń, które zdają się być ze sobą powiązane.

Zgodnie z projektowanym art. 183 § 4a k.k. „*kto transportuje odpady wbrew przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2024/1157, w ilości większej niż znikoma, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8*”.

Porównanie treści obu przytoczonych wyżej regulacji pozwala zauważyć, że projekt ustawy przewiduje odpowiedzialność karną za naruszenie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2024/1157 poprzez nieodpowiedni transport towarów w ilości większej niż znikoma, natomiast w treści art. 3 ust. 2 lit. g zastosowano bardziej precyzyjne określenie, zawierające w szczególności odesłanie do konkretnego przepisu art. 3 pkt 26 powołanego rozporządzenia, który określa w swej treści szczegółową definicję pojęcia „nielegalne przemieszczanie”.

Mając powyższe na uwadze zasadne jest rozważenie doprecyzowania treści projektowanego art. 183 § 4a k.k. w taki sposób, aby regulacja ta dokładniej odzwierciedlała przepisy wdrażanej dyrektywy.

4. Uwzględnienie cechy istotności w art. 183 § 1 k.k.

Zgodnie z projektowanym brzmieniem przepisu art. 183 § 1 k.k. penalizuje się określone w tym przepisie zachowania dotyczące odpadów lub substancji, polegające na działaniu w taki sposób, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka, spowodować istotne obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, lub zniszczenie lub istotną szkodę ekosystemu lub w świecie roślinnym lub zwierzęcym.

W swoim obecnie obowiązującym brzmieniu przepis art. 183 § 1 k.k. obejmuje swoim zakresem każde wskazane w nim zachowanie polegające na działaniu w taki sposób, że może

¹¹ Dz. U. UE. L. z 2024 r. poz. 1157 z późn. zm., dalej: „rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2024/1157”.

to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym.

Powyższe oznacza, że po wprowadzeniu zaproponowanych w projekcie ustawy zmian w art. 183 § 1 k.k. określonej w tej regulacji nie będą już podlegały zachowania, które nie mogą spowodować „istotnego obniżenia jakości” lub „istotnej szkody” w środowisku. Pojęcia te mają charakter nieostrej i przynajmniej w początkowym okresie obowiązywania projektowanych przepisów mogą one stanowić przedmiot wątpliwości interpretacyjnych, jednak kierunek zaproponowanych w tym zakresie zmian wydaje się słuszny i korzystny zarówno dla przedsiębiorców, jak i podmiotów zobowiązanych do egzekwowania obowiązującego prawa. Proponowana zmiana może umożliwić odstąpienie od prowadzenia postępowań karnych w sprawach niewielkich uchybień, w których realne zagrożenie dla środowiska nie wystąpiło i nie mogło wystąpić.

5. Zakres przedmiotowy projektowanego art. 183 § 5a k.k.

Zgodnie ze zmieniającym przepisem art. 183 § 5a k.k. istotnie rozszerza się zawarty w tej regulacji katalog przesłanek bezprawnego postępowania z odpadami niebezpiecznymi, tak aby obejmował on zarówno obecnie zabronione zachowania, jak również te same czynności, które zostały wskazane w art. 183 § 1 k.k.¹².

W związku z powyższym należy zauważyć, że przepis art. 183 § 1 k.k. zawiera dookreślenie, w myśl którego działanie zabronione wiąże się ze spowodowaniem określonego zagrożenia. Projektowany przepis art. 183 § 5a k.k. przewiduje tymczasem karalność postępowania z odpadami niebezpiecznymi „wbrew przepisom”, co może prowadzić do stosowania tej regulacji do przypadków nieistotnego lub bezskutkowego naruszenia przepisów. Należy w tym miejscu przypomnieć, że projektowany przepis art. 183 § 5a k.k. odwołuje się do kary określonej w § 5, czyli kary pozbawienia wolności od lat 2 do 12. Zgodnie z projektowanym art. 183 § 6 k.k. omawiany czyn może być ponadto popełniony nieumyślnie, co ma być zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

¹² Zob. uzasadnienie projektu ustawy, str. 23 projektu ustawy.

Zauważenia również wymaga, że zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy „zmiany proponowane w art. 183 k.k. stanowią wdrożenie art. 3 ust. 2 lit. f) i g) dyrektywy”. Wskazane przepisy prawa unijnego wymagają natomiast uznania za przestępstwo wyłącznie dokonanych bezprawnie i umyślnie czynów spełniających określone w tych regulacjach przesłanki szczegółowe, w tym przesłanki postępowania z odpadami w ilościach większych niż nieznaczące. Projektowane przepisy art. 183 § 5a i 6 k.k. nie zawierają takiego dookreślenia. Dostrzegając przy tym regulację art. 3 ust. 4 dyrektywy należy jednak zaznaczyć, że – jak już wyżej wspomniano – przepis ten zobowiązuje do penalizacji określonych w nim postępowań prowadzonych „w wyniku co najmniej rażącego niedbalstwa”, co wydaje się pojęciem węższym od nieumyślności.

Opisane wyżej wątpliwości uzasadniają rozważenie zmodyfikowania proponowanych zmian w art. 183 k.k. w sposób zapewniający, że regulacja ta nie znajdzie zastosowania do przypadków nieistotnych i błahych uchybień dokonanych w sposób nieumyślny, co stwarzałoby ryzyko wymierzania sankcji karnych nieproporcjonalnie wysokich w stosunku do skali zaistniałego uchybienia.

6. Zasady odpowiedzialności podmiotów zbiorowych.

W art. 5 projektu ustawy wprowadza się zmiany w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary¹³, z których część może wymagać doprecyzowania lub uzupełnienia ich uzasadnienia.

Przepis art. 7 ust. 3 dyrektywy wymaga określenia maksymalnych poziomów grzywnien karnych lub pozakarnych odpowiadających wskazanym w powołanej regulacji wartościom procentowym lub kwotowym, tj. odpowiednio 5% obrotu lub 40 000 000 EUR w przypadku przestępstw wskazanych w art. 7 ust. 3 lit. a oraz 3% obrotu lub 24 000 000 EUR w przypadku przestępstw wskazanych w art. 7 ust. 3 lit. b.

¹³ Dz. U. z 2024 r. poz. 1822, dalej: „u.o.p.z.”.

Projektowane brzmienie art. 7a u.o.p.z. przewiduje możliwość orzeczenia kary pieniężnej w wysokości od 10 000 do 200 000 000 złotych, nie wyższą jednak niż 5% przychodu osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego.

Wprowadzenie możliwości orzeczenia kary pieniężnej w wysokości 200 000 000 zł wydaje się rozwiązaniem wychodzącym ponad wymogi określone w przytoczonych przepisach dyrektywy, a uzasadnienie projektu ustawy nie wyjaśnia przyczyn ustalenia maksymalnej wysokości kary na tym poziomie. W tym zakresie zasadne jest ponowne przeanalizowanie projektowanej regulacji i rozważenie możliwości określenia maksymalnej kwoty kary pieniężnej na niższym poziomie. Dostrzegając, że w każdym wypadku wysokość nakładanej sankcji będzie indywidualnie określana przez sąd, należy jednocześnie zauważyć, że również maksymalny poziom kary pieniężnej może być brany pod uwagę jako istotny punkt odniesienia przy rozważaniach służących ustaleniu adekwatnej wysokości nakładanej sankcji w danej sytuacji, co jest ważne z perspektywy mniejszych firm należących do sektora MŚP.

Projektodawca odstąpił również od dodania przepisu odzwierciedlającego postanowienia art. 7 ust. 3 lit. b dyrektywy, uzasadniając to m.in. stwierdzeniem, że „już obecnie, w związku z koniecznością implementacji prawa unijnego, na gruncie u.o.p.z. funkcjonują dwa różne zakresy zagrożenia karą (art. 7 i 7a u.o.p.z.), niecelowe zatem byłoby jeszcze dalsze fragmentaryzowanie tych zakresów poprzez wprowadzanie rozróżnienia uzależnionego od tego, jaki rodzaj czynu zabronionego przeciwko środowisku został popełniony”¹⁴.

Powyższe rozwiązanie może wzbudzać istotne wątpliwości. Prawodawca unijny wyraźnie odróżnia określone w art. 7 ust. 3 lit. a i b dyrektywy przestępstwa, uznając czyny określone w art. 7 ust. 3 lit. b dyrektywy za wymagające zastosowania łagodniejszych sankcji. Brak takich postanowień w przepisach prawa krajowego może prowadzić w praktyce do stosowania wyższych i potencjalnie nieproporcjonalnych sankcji wobec podmiotów,

¹⁴ Zob. uzasadnienie projektu ustawy, str. 28 projektu ustawy.

w tym szczególności firm sektora MŚP, działających na mniejszą skalę lub dopuszczających się naruszeń mniejszej wagi. Z tych też względów warto ponownie rozważyć celowość dodania przepisów odpowiadających regulacjom zawartym w art. 7 ust. 3 lit. b dyrektywy. Uwagi wymaga ponadto potencjalnie niedostateczne uwzględnienie przesłanek określonych w art. 7 ust. 1, 3, 6-8 oraz art. 9 dyrektywy przy dokonywaniu zmian w przepisach u.o.p.z., w tym szczególności potrzeby zapewnienia proporcjonalności stosowanych kar.

Wskazać w szczególności należy, że przepis art. 7 ust. 3 dyrektywy zobowiązuje do przyjęcia środków służących zapewnieniu, aby wysokość kar była „*proporcjonalna do wagi czynu oraz do indywidualnych, finansowych i innych okoliczności dotyczących danej osoby prawnej*”. Na potrzebę zapewnienia proporcjonalności wskazują również art. 7 ust. 1 dyrektywy. Powołane już wyżej przepisy art. 3 ust. 6-8 dyrektywy wymagają przyjęcia środków służących zapewnieniu uwzględnienia wymienionych w tych regulacjach okoliczności dotyczących rozmiaru szkody lub prawdopodobnej szkody (art. 3 ust. 6), ewentualnego wpływu naruszenia na środowisko (art. 3 ust. 7), jak również elementów wpływających na ocenę, czy dana ilość jest nieznaczna lub znaczna w kontekście celów wymienionych w art. 7 ust. 2 dyrektywy (art. 3 ust. 8). Przepis art. 9 dyrektywy wymaga natomiast przyjęcia niezbędnych środków służących zapewnieniu możliwości uznania za łagodzące określonych okoliczności, w tym m.in. dążenia sprawcy do naprawienia lub minimalizacji szkody oraz współpracy tego podmiotu z organami administracyjnymi lub sądowymi.

Zauważyć należy, że powyższe wymogi potencjalnie tylko częściowo spełnia (niezmieniany w ramach omawianego projektu ustawy) przepis art. 10 u.o.p.z. W tym zakresie warto rozważyć możliwość modyfikacji tego przepisu, aby uwzględniał on w swej treści indywidualne okoliczności dotyczące odpowiedzialnej osoby prawnej, takie jak relatywnie niewielka skala działalności i ograniczone możliwości organizacyjne podmiotów z sektora MŚP, a także możliwość złagodzenia sankcji nakładanych na podmioty podejmujące kroki w kierunku przeciwdziałania negatywnym skutkom danego naruszenia. Konieczne wydaje się również przyjęcie rozwiązań mających na celu zapewnienie możliwości uwzględnienia elementów określonych w art. 3 ust. 6-8 dyrektywy w odniesieniu do osób prawnych.

7. Termin wejścia w życie projektowanej ustawy a odroczenie obowiązku stosowania systemu DIWASS.

Proponowany termin wejścia w życie projektowanej ustawy to 30 dni od dnia jej ogłoszenia (art. 14 projektu ustawy). Nawiązując do wspomnianego wyżej projektowanego przepisu art. 183 § 4a k.k. dotyczącego transportowania odpadów wbrew przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2024/1157, należy natomiast zauważyć, że Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców otrzymał sygnały wskazujące na możliwość wystąpienia utrudnień w realizacji określonych w tym rozporządzeniu wymogów. Kwestia ta została szczegółowo opisana w komunikacie Głównego Inspektora Ochrony Środowiska¹⁵ z dnia 17 kwietnia 2026 r., który został opublikowany na stronie internetowej tego organu¹⁶. W treści powołanego komunikatu wskazuje się, że w związku z ustaleniami opisanymi w raporcie Komisji Europejskiej z posiedzenia Grupy Ekspertów ds. Odpadów, które odbyło się 27 marca 2026 r., w okresie przejściowym od 21 maja do 31 grudnia 2026 r. *„GIOŚ nie będzie uznawał za nielegalne przemieszczeń dokonanych z naruszeniem art. 18 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2024/1157, jeżeli naruszenie to będzie polegało jedynie na braku wprowadzenia stosownych dokumentów do DIWASS, a w transporcie zostaną zapewnione dokumenty papierowe, zgodnie z informacją powyżej”*.

Powyższe okoliczności mogą uzasadniać weryfikację terminu wejścia w życie projektowanego przepisu art. 183 § 4a k.k. i zbadanie potrzeby zapewnienia przedsiębiorcom ochrony przed odpowiedzialnością za sytuacje wynikające z przyczyn od nich niezależnych.

8. Konsultacje publiczne projektu ustawy.

Niezależnie od uwag o charakterze merytorycznym Rzecznik zauważa, że krąg podmiotów, którym projekt ustawy przekazano w ramach konsultacji publicznych, nie obejmuje organizacji przedsiębiorców zrzeszających podmioty działające w branżach związanych z problematyką zasad ochrony środowiska, w tym branży gospodarki odpadami.

¹⁵ Dalej: „GIOŚ”.

¹⁶ Komunikat „*Odroczenie obowiązku stosowania DIWASS dla załączników VII*” z dnia 17 kwietnia 2026 r.: <https://www.gov.pl/web/gios/odroczenie-obowiazku-stosowania-diwass-dla-zalacznikow-vii>

Potrzeba uwzględnienia stanowisk i praktycznych doświadczeń podmiotów należących do wskazanych organizacji ma istotne znaczenie w kontekście tworzenia regulacji, które powinny być właściwe i proporcjonalne do charakteru oraz wagi zjawisk, o których mowa w treści omawianego projektu ustawy. Z tych też względów celowe wydaje się podjęcie przez projektodawcę działań zmierzających do zapewnienia wysłuchania w ramach przedmiotowego procesu legislacyjnego głosów zainteresowanych przedsiębiorców, w tym zwłaszcza przedsiębiorców sektora MŚP.

Mając na względzie dostrzeżone wątpliwości oraz przekazane uwagi i postulaty, zwracam się uprzejmą prośbą o ich rozważenie w toku dalszych prac nad przedmiotowym projektem ustawy.

Z wyrazami szacunku

Agnieszka Majewska

Rzecznik

Małych i Średnich Przedsiębiorców